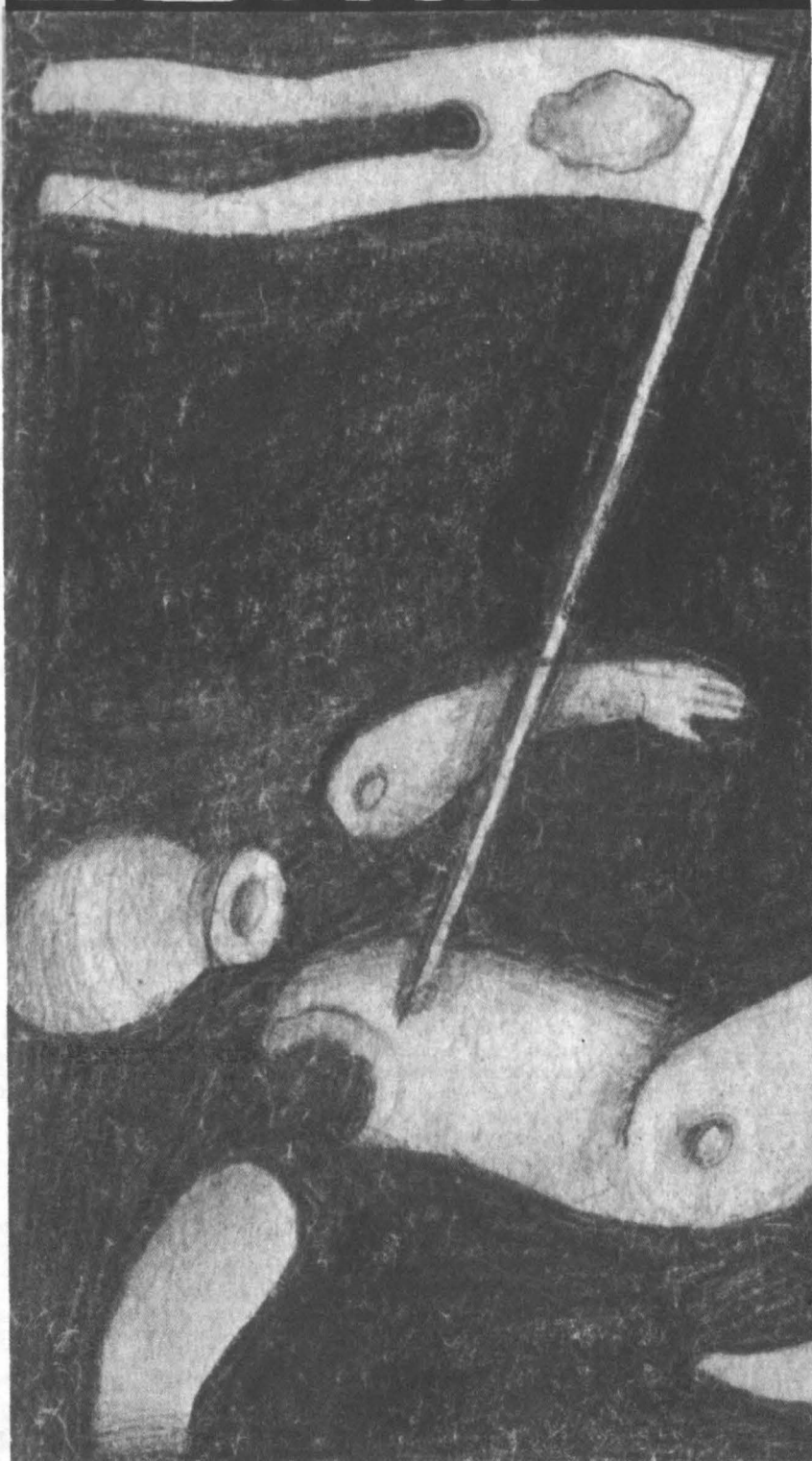

SCENA LUMII

Cu prilejul Zilei
Mondiale a Teatru-
lui – 27 martie 1992

O VOCE DIN AME-
RICA LATINĂ

Mesajul lui Arturo
USLAR PIETRI, scriitor
din Venezuela, Premiul «Principe de As-
turias», 1990 (Spania), Premiul Internațional
al Romanului «Rómulo Gallegas»,
1991 (Venezuela)

Pentru om, Teatrul este un alt mod de a trăi, un mod diferit de a exista și de a se realiza, de a se privi pe sine și de a se supune necontenit unui examen. Aceasta este imensa lui virtute și funcția sa de neînlocuit. Ar fi suficient să aruncăm o privire, oricât de superficială, asupra lumii Greciei antice, pentru a ne da seama ce este teatrul — ce înțelegeau grecii prin teatru și ce reprezenta el în viața lor și care n-are nimic de-a face cu ceea ce numim noi, prin această vocabulă, în zilele noastre. Nu era vorba numai de un eventual «catharsis», în stare să elibereze spiritul de impurități și conflictele sale, ci și de un alt mod de a se împlini, fără ca o distincție prea marcată să apară între ceea ce aparține teatrului și ceea ce ar proveni din viață.

Marile ore ale teatrului au fost tocmai acelea în care el s-a convertit, aparent, în viață autentică și în experiență reală. Să nu uităm că teatrul, care avea să dispară, în Occident, o dată cu lumea antică, a renăscut ca printr-o magie, ca element al cultului religios. Până și slujba religioasă este o formă de dramă liturgică. Iată de ce teatrul pare a fi atemporal și de ce putem astăzi, în anumite împrejurări, să reținem *Prometeul* lui Eschil, *Hamlet-ul* lui Shakespeare sau *Viața e vis* de Calderón.

Acum mai mulți ani, am trăit uluitoarea experiență de a asista, la Comedia Franceză, la transpunerea scenică a *Păcii* lui Aristofan, într-o viață actualitate. Era epoca în care norii ce anunțau războiul mondial se adunau la orizont, în care fascismul își agita pumnul învelit în mânășă și în care lumea trăia literalmente într-o stare de veghe bîntuită de o spalmă nedeslușită. Datorită magiei Teatrului, pe care numai el o poate provoca, aceste străvechi cuvinte, precum și scena antică dobîndeau un contur real, iar ceea ce rosteau actorii părea să reprezinte în același timp gândurile întregii asistențe în acel moment de neuitat.

Tocmai aici se află marea unică a Teatrului și incomparabila sa capacitate de a supraviețui în toate virtuallitățile sale, dincolo de distorsiunile și de umilințele pe care o Lume prea frivolă i le-ar putea impune. Pretutîndeni în lume, ori de cîte ori o filnță autentică se înfruntă cu viața, s-ar putea naște impresia că se ridică o cortină. ■